Раз я взувся в чобітки,
одягнувся в кожушинку,
сам запрігся в саночки
і поїхав по ялинку.

Ледве я зрубати встиг,
ледве став ялинку брати,
а на мене зайчик — плит!
Став ялинку віднімати.

Я — сюди, а він — туди...
"Не віддам,— кричить,— нізащо!
Ти ялинку посади,
А тоді рубай, ледащо!

Не пущу, і не проси!
І цяцьками можна гратись:
порубаєте ліси —
ніде буде і сховатись.

А у лісі скрізь вовки,
і ведмеді, і лисиці,
і ворони, і граки,
і розбійниці-синиці".

Страшно стало...
"Ой, пусти!
Не держи мене за поли!
Бідний зайчику, прости,—
я не буду більш ніколи!"

Низько, низько я зігнувсь,
і ще нижче скинув шапку...

Зайчик весело всміхнувсь
і подав сіреньку лапку.